

mig sige: mindre heldige Haand har udformet. Jeg mener, at vi ikke paa nogen Maade kan gaa med til at knytte Loven til det Jensen-Sønderupske Forslag. Det vilde afstedkomme Strid, bitter Strid med Arbejderne, og det skulde vi dog ikke stræbe efter, det kan ikke være Opgaven. Betingelsen maa være, at der tilvejebringes den fornødne Arbejdslyst og Glæde ved Arbejdet, men den tilvejebringes ikke, naar man paa Forhaand opstiller Vilkaar, som Arbejderne efter hele deres Stilling maa være imod.

Saa kommer jeg til Sammenkoblingen af Arbejdsanvisningen og Arbejdsløsheds-kasserne. Jeg maa sige, at jeg har anset det for at være en Fejl og vil anse det for at være en Fejl allerede af den Grund, at Arbejdsanvisningen efter min Mening allerede er vokset for stærkt. Naar Folk har et Barn, vil de gerne, at det, selv om det er et svagt Barn, skal synes at være noget stort. Og nu gik det saadan, at da der skulde ansættes en Arbejdsanvisningsdirektør, var Hr. Jensen-Sønderup ledig, og saa blev han Arbejdsanvisningsdirektør. Han fik Lov til at pleje sit Barn, han kom til at holde af det og flaskede det op, og saa vilde han gerne, at det skulde se ud og te sig som en voksen. Men det er Arbejdsanvisningskontorerne endnu ikke blevet her i Landet, de er ikke bundfældet nok hverken hos Befolkningen i Almindelighed eller hos Arbejdsgiverne eller Arbejderne; de er endnu kun i deres Opvækst. Derfor finder jeg det ganske urigtigt, at man her vil knytte Arbejdsløsheds-kasserne sammen med Arbejdsanvisningen. Arbejdsløsheds-kasserne er det hovedsagelige, det andet er det mindre væsentlige og det, der slet ikke er vokset ud endnu. Derfor burde Arbejdsanvisningssagen have Lov til at gaa nogle Aar endnu, inden man tager den op, og i hvert Fald burde den ikke være taget op paa den Maade, som det er sket her, saaledes at det er den, der bliver ledende for det hele. Den højtærede Minister har i Folketinget gjort en Bemærkning om Oprettelsen af Anvisningskontorer rundt om i Landet og sagt, at den Bestemmelse, der staar i Loven: at de skulde oprettes inden 2 Aar, ikke er blevet brugt. Det er ligesom man tager det. Ministeriet har ikke oprettet Anvisningskontorer, men det har viftet med Bestemmelsen og har sagt: Vi kan gøre det, men vil I ikke foretrække at gøre det selv? Og hvad saa? Under saadanne Forhold føler man sig tvunget til at gaa frivillig med. Derfor er det

naturligvis rigtigt nok, naar Ministeren siger: Man har ikke brugt Bestemmelsen fra Ministeriets Side, men man har ladet andre bruge den. Hvis man havde villet drive Sagen frem til det, den skulde være, burde man have taget Fæste- og Forhøringsvæsenet med; det maatte være en Betingelse, synes jeg, for at man kunde give Arbejdsanvisningen en saa dominerende Stilling, som Talen her er om. Det har man imidlertid ladet ligge. Man har sat sig som sin væsentligste Opgave at oprette nogle smaa blegsottige Anvisningskontorer omkring i nogle Landsbyer, men drive dem frem til virkelig Betydning er ikke lykkedes.

Jeg synes altsaa ikke om Lovforslaget. Der er ved den sidste Finanslovbehandling i Folketinget fremdraget en Sammenligning, som Holstein-Ledreborg i sin Tid benyttede, nemlig den, at Finansloven den Gang lignede en barberet Puddel. Det blev plagieret af et Medlem af Folketinget. Det vil jeg nu ikke gøre, men da jeg synes, at Lovforslaget er saa unaturligt, at der er kædet saa mange Ting sammen, som ikke hører sammen, eller som endnu ikke hører sammen, vil jeg gerne kalde det noget lignende; jeg vil sige, at det er en vanskabt Puddel. Lovforslaget er saa uensartet, der er ikke noget helstøbt ved det; det var der i den første og i den anden Arbejdsløshedslov. Dette bliver et Pulterkammer, hvordan man saa vender og drejer det, og derfor vilde jeg foreslaa, at vi tog de to Dele om Nødarbejderne og om Arbejdsanvisningen ud og saa gjorde Arbejdsløshedsloven færdig. Det andet maatte saa maaske vente en Maanedes Tid. Arbejdsanvisningen kunde ganske rolig gaa nogle Aar endnu og se at blive noget større og kraftigere, inden vi tager den saadan under Armene, som man vil gøre her. Det synes jeg ikke er rigtigt. Det ærede Folketingsmedlem Hr. Lillelund sagde — det staar i Folketingstidende Sp. 886 —: „Venstre vil ikke Arbejdsløsheds-kasserne til Livs“. Jeg tror ogsaa, det er den almindelige Opfattelse i Venstre, at man ikke vil det, men man har ikke været heldig med at give de gode Tanker Udtryk, og da vil jeg gerne hjælpe lidt til at faa Forslaget formet saaledes, at vi kunde enes om det. Jeg er tilbøjelig til at tro, at vi maa kunne enes. Den højtærede Minister har jo gentagne Gange, ogsaa her i Dag, udtalt, at han er villig til Forhandling. Lad os saa komme til Udvalgs møde, lad os faa en Forhandling der, og lad os skynde os det mest mulige